

L'Educació Musical

Francesc Crespí

En aquest espai de la revista Pissarra s'hi apleguen una sèrie de col·laboracions que ens parlen d'Educació Musical.

Hi ha representats gairebé tots els papers de l'auca: l'Equip de Suport a la Immersió, alguns mestres de música a Primària, uns professors de música a Secundària, a la Universitat, d'una Escola de Música, del Conservatori, uns professors de piano, i un constructor d'instruments. Hi podeu sentir també a través de les paraules dels col·laboradors, tant per acció com per omisió, la veu dels alumnes, els pares, els professionals de la música i l'Administració Educativa. Tot plegat és un conjunt de gran recapte que reflecteix tant com és possible en una publicació d'aquestes característiques la situació de l'educació musical a casa nostra.

La lectura atenta d'aquest enfilall d'opinions solvents però aïllades hauria d'esser motiu de reflexió. És ben just i necessari que tots els estaments relacionats amb l'educació musical s'apleguin per analitzar i debatre l'estat de la qüestió de l'ensenyament musical i preveure'n el futur. Encara ho és més, però, que d'aquest debat en sorgeixin propostes d'estratègies i actuacions que converteixin en realitats el que ara només són bons propòsits.

Crec que és urgent que ho fem perquè sembla encara que el que ens ocupa és l'ensenyament de la música i que la música és l'eix a l'en-

torn del qual orbita tot l'univers musical. Com que escrivim la música, llegim la música, interpretam la música, consumim la música i gaudim de la música -o l'avorrim- potser també ens sembla que l'ensenyament / aprenentatge de la música sigui l'objectiu més important que hem d'assolir. És per això que tenim mestres de música, professors de música, escoles de música, i conservatoris de música.

Al meu parer la música és un mitjà i no un objectiu. És un mitjà de coneixement i de creixement personal. És una eina molt valuosa de formació de les persones que les fa lliures perquè, en contribuir al desenvolupament de totes les seves facultats, les permet ésser plenament conscients de si mateixes i les acostava a l'equilibri que és la clau de la porta de la felicitat.

El fonamental és que les persones puguin manifestar-se en i amb la música. Certament per aconseguir-ho resulta imprescindible conèixer els signes i símbols amb que es transmet el llenguatge musical però ajudar a adquirir l'habilitat necessària per reproduir la música escrita per altres no és, com a educadors, el nostre objectiu sinó tan sols una de les passes que hem de fer en el camí per assolir-lo.

Per això m'agrada pensar que, en un futur proper, a les persones i les institucions que ens dediquem a educar a través de la música (no a ensenyar música) ens diran mestres de músics, professors de músics,

escoles de músics i conservatoris de músics.

Quan llegiu aquestes col·laboracions vull reclamar la vostra atenció sobre el músic que tots som i no sobre la música que poguem arribar a ser capaços de llegir sense equivocar-ne les notes. □

